

Szárnysegéd Bt. I.

minden szabályt
megszeg, hogy
övé legyen a lány

THE
MATCHMAKER'S
PLAYBOOK

a csábítás szabályai

*fine
selection*

RACHEL VAN DYKEN

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

RACHEL VAN DYKEN

THE
MATCHMAKER'S
PLAYBOOK

a csábítás szabályai

Szárnysegéd Bt. I.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Jillynek.

*Köszönöm, amiért hajtottál, hogy megírjam ezt a könyvet,
és végighallgattad, ahogy kiakadok az összes olyan jelenetnél,
amiket érzékibbé kellett tennem.*

Mosolyra fakasztasz.

ELSŐ FEJEZET

A TEA? FAHÉJAS.

A kávézó? Félreeső. Sötét. Csalogató.

A lány? Késésben.

És nem elegáns késésben, hanem úgy, hogy már eszembe jutott: talán el sem jön, ami gyakori első megbeszélésnél. Az ügyfeleinknek legalább tizenöt százaléka nem jön el. Idegesek. Félnek, hogy náluk nem fog működni a rendszerünk, és hogy rosszabb formában lesznek a végén, mint előtte.

Megreccsent a szék, ahogy hátradőltem, és körülnéztem a kis kávézóban. Egy éve még autogramot kértek volna tőlem az emberek. Egy éve kerültem be a Seattle Seahawks amerikaifoci-csapatba.

Feszélyezetten megdörzsöltem a térdemet, mert visszatért belé a fájdalom. Égő tehetetlenség nyilallt a mellkasomba.

Megint ránéztem az órámra, és bosszankodva rágtam a számat. Huszonhárom perc késés.

Mély sóhajjal még egyszer, utoljára a teámért nyúltam. Belekortyoltam, a pereme mögül skubizva a terepet. Még két perc, és itt sem vagyok. Kivágódott az üvegajtó, neki az egyik széeknek. Majdnem leverte a csengőt. Kis egérszürke lány esett be rajta barnás, seszínű hajjal. Sápadt bőre elvörösödött, ő pedig az arcát fogva pillantott körbe a kávézóban.

A legtöbben futó pillantást vetettek rá.

Én viszont nem a legtöbbször közé tartozom.

Rámeredtem.

Durván.

Amikor cikázó tekintete végre megállapodott rajtam, még jobban elpirult. Nem volt taszító, csak nagyon árulkodó.

Hátratoltam a székeket, és felálltam.

Olyan érzésem támadt, hogy menekülni akar.

Az új ügyfelek mindig idegesek. Ami érthető. Amúgy meg, tisztában vagyok vele, hogy nézek ki. Nem hiúság ez, csupán logikus matematikai következtetés. Elég összeadni, hányszor szexeltem, eddig, és hányszor kérdezték, hogy fehéreneműmodell vagyok-e.

Kidolgozott test? Pipa.

Karamellszőke haj, ami valahogy folyton baromi hullámosnak és dúsnak látszik? Pipa.

Gödröcske a jobb arcomon? Pipa.

Szexi félmosoly? Pipa.

Rosszfűs heg az államon? Pipa.

És akkor a farkam méretéről még nem is beszéltem. Hidd el, tényleg csak tovább javul a helyzet, ahogy lefelé halad rajtam a tekinteted!

A lány tett egy tétova lépést előre, és neki az újságos állványnak. Néhány példány lerepült a földre a *Seattle Weekly*ből.

Kapkodva lehajolt értük.

Amitől kirepedt a térdén a farmer.

Ja-ja-ja, meg kell mentenem. Máris önvészélyes.

Türelmes sóhajjal, lassan elindultam felé. Lehajoltam hozzá, és nyugodtan összeszedtem az újságokat, majd felegyenesedtem.

A lány megdermedt.

Ez megesett. Gyakran. Sajnos hatalmas időpazarlás. Mert virágzik az üzlet, és az idő pénz.

Elkésett.

Ami azt jelenti, hogy nemcsak az időmet vesztegette, hanem a pénzemet is. Általában máshol találkoztam az ügyfeleimmel, de most időszükében voltam, és látni akartam őt élesben. Komolyan át kellett gondolnom az egészet, amikor felkapta az egyik szalvétát, belefújta az orrát, aztán begyúrta az elülső zsebébe.

– Állj fel! – adtam ki az utasítást.

Igyekeztem nem ráncolni a homlokomat.

Tátott szájjal nézett fel rám. Elkerekedett a szeme, a bőre pedig vörösesebből fehérre váltott. Mindezt néhány pillanat alatt.

– Vagy akár le is ülhetsz – tettem hozzá, rászegezve a pillantásomat. – De erősen kétlem, hogy úgy dűlőre tudnál jutni a pultos sráccal, akit veszettül próbálsz nem bámulni, amióta beléptél az ajtón.

– De én nem...

– De igen – bólintottam egy bátorító pillantás kíséretében. – És ha nem állsz fel most rögtön, akkor lőttek az esélyednek nála. A szakértők többsége egyetért abban, hogy a féltékenység a legfontosabb érzés a férfiaknál, mielőtt szerelmesek lesznek.

A lány felé nyújtottam a kezemet.

Rámeredt.

– Nem harapok – mosolyodtam el gúnyosan. – Egyelőre – súgtam a fülébe.

Elállt a lélegzete.

– Fogd meg! – bólintottam. – Ezért vagyok itt, nem?

Vonakodva ideadta a kezét, és remegő térdekkkel felállt. Tettetett bosszúsággal méregettem a pultost, miközben segítettem helyet foglalni új ügyfelemnek.

– Mi ez? – mutatott az előtte lévő piros pohárra.

– Tea – ásítottam. – De a tiéd biztos kihűlt.

– Utálom a teát.

– Nem – ráztam meg a fejemet, aztán előrehajoltam, és letettem mindkét kezemet az asztalra, éppen a pohara elé. – Imádod a teát – toltam közelebb hozzá.

Összeráncolta a homlokát.

– Mosolyogj!

– Tessék?

– Csak csináld!

Magára erőltetett egy mosolyt, amitől igazából elég előnyösen változott meg az arca. Egy kicsit túl sok fogat villantott, és túlzásba vitte a kamu lelkesedést, de ezzel a lelkesedéssel már tudtam mit kezdeni. A közönnyel, a reménytelenséggel és a kétségbeeséssel nehéz.

– Sziasztok! Ööö... kértek valamit? – érdeklődött a Féltékeny Pultos, amikor odasomfordált az asztalunkhoz.

Még egy féleszű tahónak is leesett volna, hogy akkor odamennénk rendelni a pulthoz.

– Nem – feleltem rá se nézve.

– Ja... – folytatta. Nem húzott el. Idióta. – Én csak...

– Majd odaküldöm a barátnőmet, ha kérek valamit, oké?

Ezúttal a szemébe néztem. Néha túl könnyű az egész, de tényleg. A srác farkaszemet nézett velem. Kitérőgáltak az orrlukái, ökölbe

szorult a keze. Akár egy „Enyém” táblát is kirakhatott volna Egérszürkére.

– Azért köszi – nyikkant meg az ügyfelem, és félig szorongó mozdulattal a füle mögé simította lelapult haját.

A seggarc persze nyilván cukinak gondolta.

Ezen a nyikkanáson még dolgoznunk kell.

Kábé annyira volt megnyerő, mint egy dagadt kiskutyá, amelyik moccanni sem bír. De ahhoz, hogy felkeltse a pultos srác figyelmét, muszáj dagadt kiskutyából simulékony, gyönyörű és egyedi agárrá változnia.

A Féltékeny Pultos elment.

– Utál engem – görnyedt össze a lány.

Mérgesen kifújtam a levegőt, és megfogtam a kezét. Hideg verejtéktől ragacsos ujjak. Ezért döglük minden férfi. Ja, bocs, egyik sem.

– Hagyd abba a fészkelődést, és húzd ki magad! – szorítottam meg a kezét.

Úgy hullámzott a mellkasa, mintha éppen maratont futna. Baszszus, ha ez is elájul, én lelépek!

– Bocsi – fújta ki magát ő is, aztán előrehajolt. – De az van, hogy tényleg csak párszor beszéltünk, és akkor is csak azért szólt hozzám, hogy megkérdezze, kérek-e cukrot a kávémba.

– Utálja a kávé – suttogtam. – Valahányszor kávé rendel valaki, elfintorodik. Csak akkor lehet észrevenni, ha figyel az ember. Felhúzza az orrát, hunyorog kicsit, és úgy fintorog ez a *marha*, mintha a kávé egyenlő lenne az utcasarki lotyóval.

– De hát... – harapott rá a lány az ajkára. Telt volt, és gusztusos. Végre! Valami, amivel lehet mit kezdeni. – Egy kávézóban dolgozik.

Belém nyilallt a türelmetlenség.

– Te meg minden délután háromkor lefutsz kilenc kilométert, hollott utálsz futni. Mindannyian megteesszük, amit kell, hogy megkapjuk, amit akarunk. Szép testet szeretnél? Megdolgozol érte. Ő alkatrészeket akar venni a motorjához, hát megdolgozik érte.

Bakker, tényleg fel kell hagynom az új ügyfelek fogadásával, amikor alvás nélkül nyomom.

– Jegyzeteljek? – kérdezte halkán.

– Szereted a teát. Utárod a kávé – húztam végig a hüvelykujjamat az alsó ajkán. – Utálja, ha valakik nyilvánosan megérintik egymást, mert azt kívánja, hogy bárcsak ő lenne együtt egy lánnyal, aki nem tudja róla levenni a kezét.

A lány félig lehunyt szemmel nézett rám, és a tenyerembe hajtotta az arcát. Bingó!

– Érints meg! – utasítottam.

– De...

– Csináld!

Nagyot nyelt, átnyúlt az asztal fölött és a vállamra tette a kezét.

A. Vállamra.

– Lejebb.

– De... – pillantott a pult felé.

– Felejtsd el a bámulást, különben végeztünk!

Lejebb húzta a kezét a mellkasomra. A mutatóujjával hozzáért a mellbimbómhoz. Nyilván véletlen volt, de a pultos megfélelően reagált.

– Most pedig nevesse!

– Nevessek?

Feszülten vihogni kezdett.

– Működik – vigyorodtam el büszkén.

Mindig ez volt a kedvenc részem. Hitelesítette a zsenibizonyítványomat. És gazdaggá tett. A pillanat, amikor a pasasnak leesik, hogy

valami közük állt a lánnyal, aki hetek vagy évek óta versengett a figyelméért.

A Féltekeny Pultos visszazambázott hozzánk.

– Shell, ha kérsz még valamit a teán kívül, csak szólj! – düllesztette ki a mellkasát karba font kezekkel.

Ellenálltam a készítésnek, hogy a szememet forgatva beintsek a köcsögnek.

– Nem – nézett a szemembe Shell. Eleinte óvatosan, aztán győzelmesen. – Szerintem a teával megleszek.

– Utálod a teát – jegyezte meg a srác.

– Nem – szóltam közbe. – *Imádja* a teát.

– Seggfej – káromkodott az orra alatt, mielőtt elszájt.

– Tudja a nevemet – állapította meg az ügyfelem szenvedélyes sóhajjal.

Megint felerősödött a szemforgatási kényszerem, megrándult tőle az arcom.

Vállat vonva hátradőltem.

– Ki vagy te? – kérdezte tőlem.

– Ian Hunter – biccentettem. – Profi szárnysegéd, és marhára az egyetlen esélyed arra, hogy végre...

Felvont szemöldökkel felsóhajtottam.

A Féltekeny Pultos összeszorított szájjal bámult minket.

– Mikor kezdünk? – hadarta a lány, hogy szinte összerosódtak a szavai.

– Három perce – vigyorodtam el gúnyosan.

MÁSODIK FEJEZET

SHELL ÉPPEN EGY MONOLÓGOT ADOTT ELŐ. Szerencséjére hozzászoktam már, hogy az ügyfeleim idegesen hadoválnak, és addig ömlik belőlük a szó, amíg meg nem fájdul a fejem. Szóval, amíg jéghidegre hűlt a teám, hagytam beszélni, hadd jöjjön ki belőle minden, ami a szívét nyomja.

– Aztán lebetegedett a macskám, és nem tudtunk rájönni, mi baja.
Megértő bólintás.

– Annyira ki vagyok akadva anyára! Sohasem mondta, hogy csinos vagyok.

Kézpaskolás.

– Szerinted csinos vagyok?

Roszzalló pillantás, majd kacsintás.

– Ez baromira feldühít! Ahogy a fiúk mindig levegőnek néznek, mintha valami stréber lennék. Ha tudnám, hogy kell rúzszt hordani, rohadtul hordanék! Azt akarom, hogy egyszer végre észrevegyen a jó pasi.

– Abszolút megértelek.

Tíz perc múlva ott kell lennem a tisztítóban. Ez tovább fog tartani, mint eredetileg terveztem.

– Tudom – sóhajtott fel reményvesztetten. A testtartása miatt minden porcikám bizsergett, hogy fogjam, szíjazzam oda a székhez, aztán rakjak a fejére egy könyvet. – Én csak azt szeretném, hogy...

Én meg, tudod, mit szeretnék? Hogy visszaforgassuk az idő kerekét, és átadjam ezt az ügyfelet a segédemnek, Lexnek. Bakker, megnyit beszél ez!

– Hülyeség, mi?

Affene. Elvesztettem a fonalat. Mit is szeretne?

– Szerintem semmi sem hülyeség abból, amit mondasz.

Joker mondat.

Elvigyorodott.

Helyzet megoldva.

– K... köszi! – vigyorodott el megint. – Tudod, elég jó hallgatóság vagy.

Ezek mindig elfelejtik, hogy fizetnek nekem, amiért meghallgatom őket. Mindig.

Shell az ajkamra fókuszált. Témánál voltunk. Be kellett látnom, hogy Shell sokkal gyorsabban halad a bevált forgatókönyvvel, mint vártam.

– Te tényleg... dögös vagy.

– Tudom – válaszoltam unottan. – De ne feledd, hogy az ügyfelem vagy. Segíték neked, hogy segíthess magadon.

– Akkor... soha nem is randizol az ügyfeleiddel? – ráncolta a homlokát Shell.

Nem, mert az összes ügyfelem másba szokott szerelmes lenni, nekem pedig nincs időm a hőst játszani. Általában katasztrófhelyzetet

teremtek, amitől a kiszemeltnek kell megmentenie őket. Ettől megerősödik a köztük lévő kapcsolat, az ügyfél pedig kiköppen abból, hogy engem istenítsen. Van ebben ráció, ha belegondolsz. Olyan nőkkel foglalkozom, akik annyira ki vannak éhezve a férfiak figyelmére, hogy nehezen tesznek különbséget a színjátékom meg az igazi érzéseim között. Ezért fektetem le mindig nagyon világosan a szabályokat.

– Soha – feleltem határozottan. – Shell, drágám! Elküldöm neked e-mailben a jövő heti időbeosztást. Jelezd, ha bármi problémád van, de telefonhívás nincs, megértetted?

Lassan bólintott egyet.

– Csak SMS és e-mail. Telefonon nem beszélünk. És ha az egyetem területén meglátsz, nem ismerjük egymást. Az üzleti megálapodásunktól eltekintve idegenek vagyunk. És ha bárki kérdez a Szárnysegéd Bt.-ről...

– Tudom, tudom – sóhajtott fel. – Adjam oda a piros kártyát elől a Superman-logóval, hátul meg az óriási Sz betűvel.

Kacsintottam. Zseniális a névjegyünk. Pont úgy néz ki, mint egy hülye supermanes kártya, miközben a hátulján van a lényeg. A lényeg mindig a részletekben rejlik, amire ritkán figyelnek az emberek.

– Szuper – álltam fel kezét nyújtva Shellnek. – Hét napra lesz szükségem.

A pultosra pillantott, aki otrombán meredt ránk.

– Remélem, igazad van – felelte a lány.

A szememet forgatva magamhoz húztam egy röpke csókra.

– Sohasem tévedek – suttogtam.

– Fűszeres az illatod.

Jaj, egy bók! Milyen cuki. Talán hat nap is elég lesz. Végül is az egyik nap csak arról szólt volna, hogy kell legyezgetni a férfigót. Nézd csak, milyen gyorsan tanul a kis egérgém!

– Kösz! – A derekára tettem a kezemet, és kikísértem a kávézóból.

– Szia, Ian!

Odament egy piros Hondához, és bepattant. Bakker, egy zöld Volkswagent néztem volna ki a csajból. Hát nekem sem jöhet össze minden.

Amint beültem a Range Roverembe, megcsörrent a telefonom.

– Milyen volt a csaj? – ásított Lex a vonal másik végén. Gondoltam, rogyásig van e-mailekkel, mert két hete volt szilveszter, ami azt jelenti, hogy mindenki rácuppant az újévi fogadalmak megvalósítására, és meg akarja változtatni az életét. – Mert oltári hosszú a várólistád, és ha nincs benne perspektíva, tudok egy másikat, aki szexuális szolgáltatásokat ajánlott nekem azért, hogy előrevegym.

– Húzd ki! – vágtam rá. – Ha képes szexuális szolgáltatást nyújtani, akkor azt is baromira tudja, hogyan szerezzen magának pasit.

– Vettem – kuncogott Lex sötéten.

Megjegyeztem magamban, hogy ellenőriznem kell a listát, tényleg kihúzta-e a lányt, vagy kamu ígéretekkel rávette, hogy szolgáltatson neki.

– Ja, és Gaby azt üzeni, hogy ha nem érsz oda ma vacsorára, a farkadhoz ragasztja a kezedet. Bár ennél sokkal részletesebben ecsetelte.

– Mint mindig – vigyorodtam el. – Írj neki egy üzit, hogy már úton vagyok!

– Elintézve. – Azzal Lex letette.

Nem én választottam ezt az életet. Nem úgy történt, hogy egyik reggel azzal a gondolattal ébredtem: *Hű, nem lenne menő segíteni a slampos nőknek megszerezni a kiszemelt pasit?* És mielőtt még lemondóan legyintenél, vess egy pillantást a tényekre: a nők csaknem 60 százaléka „lefelé” házasodik, ami azt jelenti, hogy a legtöbbször olyanra hajt, akinek aputeste van. Több mint valószínű, hogy a fazon kevesebbet keres náluk; sohasem edz; hot dogot eszik reggelire,

ebédre és vacsorára; ráadásul nézzünk szembe azzal, hogy negyven-
éves korára Viagrára szorul.

Elég, ha interneten rákeresel erre, és tudod, hogy ez az igazság.

A nők természetüknél fogva önbizalomhiányos teremtmények, és ha az érzékeny harmincötös korhatárt átlépve még nem állapodtak meg, akkor valószínűleg olyan pasashoz mennek hozzá, akinek kopasz foltja és arany szíve van.

Ezzel az égvilágon semmi baj nincs.

Nagyjából olyan, mint amikor elmész a menhelyre, és a kancsal kutyát választod ki, mert sajnálsz, és semmi kétséged afelől, hogy a kis korcs sohasem fog elszökni.

Tehát, mi a különbség „megalkuvás” és „megalkuvás” között?

Az első féle megalkuvás aranyos. Tényleg a kancsal kutya – vagyis jelen esetben pasas – a legjobb a lánynak. A dolog az égben köttetik. Ők azok a párok, akiket ha meglátsz kézen fogva, eltöprengsz rajta, hogy vak-e a lány. Ők a szexi magas anyuka és az alacsony apuka. A menő csaj és a sörhasú fiú. A vezérszurkoló lány és a stréber srác.

A világegyetem valamiért elfogadja ezt. Én is elfogadom.

Hogy mit nem fogadok el? Az önbizalomhiányon alapuló megalkuvást, amit eredendően a kétségbeesés motivál.

Igaz, hogy ez ritkább.

Mégis egyre gyakoribb.

Ez az, amikor egy lány nem fogja fel a saját magában rejlő lehetőségeket, ezért kevesebbet is megelégszik, mint amennyit érdemelne. Ők azok a lányok, akik csendesek, akiket senki sem tanított meg sminkelni. A husi csajok, akik evésbe fojtják a bánatukat, de vidám személyiségük van, és akik baromira a focicsapat legmenőbb tagjával illelenének össze.

Az ilyenek sohasem találhatnak egymásra.

A nővérem is közéjük tartozik.

Csendes, félénk, kicsit kétségbeesett, de gyönyörű. Durván rá volt kattanva az egyik srácra a csapatomból. És amikor azt mondom, hogy durván, az azt jelenti, hogy egyszer letarolt a kocsijával egy postaládát, amikor áthívtam magunkhoz a gyereket a függetlenség napjának a megünneplésére.

Hogy mi ebben az örület? A fiú totál bele volt esve, csak a tesóm az önbizalomhiánya és szerencsétlensége miatt sohasem mert jelt adni. Túlságosan félt megtenni azt a lépést, ami után simán találkozhattak volna félúton.

Én túl önző voltam ahhoz, hogy érdekeljen, a nővérem pedig megeskettett, hogy nem avatkozom bele.

Eltelt egy év. A haverom megunta a várakozást, a tesóm pedig a *visszaütást*, és összejött a kémialaboros partnerével, Jerryvel. Most egy lúzer felesége, aki azt hiszi, hogy a videójátékozás olimpiai sportág, és hogy amikor elfogy a sör, akkor a sörtündér tölti tele a hűtőt, amíg ő alszik. Nyilván azt is gondolja, hogy a bölények kihaltak. Idióta!

És mi lett a haverommal? Pont most válogatták be a Steelersbe, és nemrég szerepelt egy Nike-reklámban.

A nővérem kanapéján ültem a kilenc hónappal ezelőtti szülinapi buliján, amikor összeállt a kép. És eldőlt a sorsom. Szörnyen fáj a térdem, de ez semmiség volt ahhoz képest, hogy láttam a nővérem totál elkeseredett arcát, amikor megpillantotta a haveromat az országos tévécsatornán, miközben Jerry rákiabált, hogy vegye fel a kisbabát, mert folytatni akarja az xboxozást.

A nővérem jobbat érdemelt. Jobbat *érdemel*. És mialatt a térdemet jegeltem egy szerencsétlen baleset miatt, amin nem akartam tépelődni, utolért a megvilágosodás.

Ha a nővérem magabiztosabb lett volna, ha olvasott volna a jelekből, és tudta volna, hogyan szerezheti meg a srácot, akit valójában megérdemelt, akkor... most boldog lenne. Egy jottányi önbizalom megváltoztatta volna az életét. A férfijelek megértése és a szituációk elemzése pedig... Basszus, akár csak egyetlen szabály a forgatókönyvből megváltoztatta volna az életét.

Nem ragadt volna a Washington állambeli Yakimában, amit ugyan az ottani Palm Springsként tartanak számon, de ha engem kérdezel, akkor csak egy drog- és bandaközpont. Még Los Angelesnél is rosszabb.

A tesóm egy seattle-i lány, aki most tehenek, kábítószeres és traktorok között él, heti egy gyorséttermi randival megspékelve.

Ami még rosszabb, hogy vissza sem költözhet Seattle-be, lévén a férje átvette a családi traktorbizniszt, miután negyven éve az egész klánja ott lakik. Nem tehetek semmit. Ő sem tehet semmit azon kívül, hogy néha felhív vagy ír.

Szóval tulajdonképpen lent ragadt a pokolban, amíg valami nem változik körülötte. De a dolgok állásából ítélve? Előbb tör ki a világbéke.

Teljesen elveszítettem a nővéremet.

Pedig ő jelenti nekem a családot.

Gabyn kívül, akit viszont nem sorolok ide, mert nem vérrokon, és valószínűleg leszúrna az első keze ügyébe kerülő éles tárggyal, ha tesómként hivatkoznék rá. Nem akarom, hogy az összes szabad hím elmeneküljön, amikor rájön a kapcsolatunkra. Volt egy ilyen eset. Egyszer megfenyegettem egy srácot a gimiben, és Gaby azóta nem hajlandó velem megosztani semmit a szexuális életéről vagy annak hiányáról.

Ebbe most beleborzongtam. Valahányszor miniszoknya van rajta, semmi mást nem érzek, csak hogy mindenáron meg kell védenem, és hirtelen meg kell tanulnom varrni, hogy hozzátoldhassak egy kis anyagot a hosszához.

Ja, ez az én sztorim.

Így indult el a Szárnysegéd Bt.

Úgy képzeld el, mint egy focimeccset! Minden edzőnek megvan a maga forgatókönyve, amit a játékosok napokig, hetekig, évekig igyekeznek a fejükbe vésni. És ez működik. Nem elég ismerni a játékszabályokat: tudni kell elemezni a mérkőzést, olvasni az ellenfél jelzéseiből.

Erről szól a Szárnysegéd Bt. Mi lenne, ha a randizáshoz is lenne forgatókönyv? Minden párkapcsolati helyzetre vannak szabályaink, és a dolog működik. Lényegében megcsináltuk a *Különvélemény* randizós változatát. Látjuk a „*randikatasztrófát*”, mielőtt bekövetkezne, és megteesszük a megfelelő óvintézkedéseket.

Nincs emögött semmi frusztráció. Nem vagyok búslakodó magányos farkas, aki terápiára szorul, mert kiskorában nem foglalkoztak vele a szülei. Foglalkoztak velem – és valószínűleg a mai napig azt tennék, ha nem haltak volna meg hét éves koromban egy kicsestett repülőgép-balesetben.

Nem törte össze a szívemet a szomszéd lány, miután végre észrevett, és nem hagyott el a legjobb barátomért. Ugyan! Láttál már engem?

És nem, nem kompenzálni akarok, mert szűkmarkúan bánt velem a természet. Szerintem az már kiderült, hogy minden jól működik odalent.

Gazdag vagyok.

Briliáns elme vagyok. Kérdezd a tanáraitam!

Több pontci jut nekem, mint amennyit egy magamfajta étvágyú pasi elbír.

Lényegében egy modern kori Superman vagyok, aki nőket ment meg saját maguktól. A legjobb barátom, Lex pedig a segítóm ebben.

Még mielőtt rákérdeznél: igen, szar dolog. Kivagyok, amiért nem játszhatok az NFL-ben. De amikor az ember nem játszhat... akkor tanít.

És én több voltam, mint egy játékos.

Én voltam *A játékos*.

A sport terén.

És... a nők terén.

Az összes játékos közül a legjobb.

És ki más taníthatná meg arra a nőket, hogy ne játsszanak velük, ha nem egy igazi játékos?

Pontosan.

Nem arról van szó, hogy ez pálfordulás volna, egyszerűen csak megtanultam mindkét oldalon játszani. Briliáns, nem? Abszolút.

– Francba!

Majdnem belementem az előttem haladó kis Corollába, amikor a hangszórókon keresztül megszólalt a telefonom a Gabyhoz tartozó csengőhanggal.

– Igen? – vettem fel. – Minek tudhatom be a megtiszteltetést?

– Nem vagyok az ügyfeled, Ian! – kiabált rám Gaby. – Hagyd ezt a negédes szerelmi tanácsadós stílust. Megígértél nekem valamit!

– Meg.

Mi a fenét ígértem? Mozit? Szerintem azt.

Zöldre váltott a lámpa. Továbbra sem jutott eszembe semmi. Dúdáltak mögöttem, úghogy elindultam.

– Elfelejtetted, igaz?

– A ma esti talinkat? – nevettem. – Persze hogy nem.

– Néha elgondolkodom, hogy miért vagyunk mi barátok.

– Mert szeretsz bámulni, amikor alszom?

– Csak egyszer volt, Ian! – tiltakozott, aztán hangosan elkáromkodta magát. – Szerencséd, hogy megbocsátok. Üdvözlő partit rendezek a két új lakótársamnak, és neked kéne hoznod a csipszet a szósszal. A buli fél órája elkezdődött.

Ennyit a tisztítóban hagyott cuccaimról.

– Benne volt ez a buli a naptáramban?

– Te meg a hülye naptárad! – kiabálta Gaby. – Bocs, hogy nem volt időm belépni a Gmailre, és felrakni az eseményt, hogy időt szoríts számomra.

– Sokkal könnyebb lenne Lexnek, ha így tennél.

– Tudod, hogy Lex most már inkább a csicskád, mint a haverod?

– Ez durva – köhintettem egyet. – Reménykedj benne, hogy ezt nem mondom el neki.

Gaby elhallgatott. Mint mindig, amikor Lexről volt szó. Úgy tett, mintha nem akarná álmában felgyújtani a legjobb barátomat, én pedig úgy tettem, mintha észre sem venném, ha veszekednek. Mintha Gaby még mindig Lex figyelméért versengett volna, akármilyen negatív formában is.

Persze mindketten tudtuk, hogy kerülgetjük a témát, mint macska a forró kását.

– Bocs, Gaby – sóhajtottam fel. – Kábé negyedóra múlva ott vagyok, oké?

– Nagyon remélem – zsörtölődött, aztán letette.

Megint rákezdett a zene a rádióban. Gyorsan lekanyarodtam a legközelebbi szupermarket parkolójába, és futottam, mint az állat, beszerezni a megígért rágcsálnivalókat. Minél elfoglaltabb lettem, annál rosszabb lett a memóriám. Ezért van rendes meg netes naptáram is. Utóbbihoz a tanáraim is hozzáférnek arra az esetre, ha nem mennék órára, ugyanis gyakorlatvezető vagyok. Kitűnő tanulóként kiképeztem őket, hogy kövessék nyomon a napirendemet, és csak hab a tortán, amikor leadhatom helyettük az anyagot, ha éppen fontosabb dolguk akad.

Jó sok üres kalória ígéretével felpakoltam az összes csipszet és szószt, amit csak találtam. Felmordultam, amikor megláttam, hogy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

csak egy pénztár van nyitva, az előttem álló fazon pedig tíz kuponnal áll sorba.

Simán kifizettem volna, amit vett, ha maga elé enged.

– Én segíthetek, uram – szólalt meg tőlem jobbra egy huncut hang.

Ráérős mosoly terült szét az arcomon, ahogy megfordultam.

– Jaj, hát köszönöm.

A lány elpirulva felkapcsolta a lámpát a kasszája mellett.

– Hmm... buliba mész? – kérdezte, miközben beütött minden egyes terméket.

– A húgomhoz. Vagyis a tiszteletbeli húgomhoz. Én vagyok az eszköz, akit a rágcálnivaló beszerzésére használ.

– Nekem nem tűnsz eszköznek... – jegyezte meg felvont szemöldökkel, rekedtes hangon.

– Ezt talán megmondhatnád neki is. Akkor megmentenél attól, hogy térden csúszva kelljen...

– Tíz perc múlva elmehetek – csillant fel a szeme.

– Jaj, velem öt alatt is menne.

– Mi?

– Hogy levedd az egyenruhát – mutattam a sima fehér blúzára. –

Fantasztikusan kiemeli a bőröd színét.

A szemem láttára tágult ki a pupillája.

Néha túl könnyen megy minden.